

Η ανάπτυξη και τα ζόμπι

Του Αλέξη Παπαχελά

Όλοι μιλάμε για ανάπτυξη και την περιμένουμε ως μάννα εξ ουρανού. Ένα είναι βέβαιο: η ανάπτυξη δεν πρόκειται να έλθει όσο οι τράπεζες και οι κανόνες του παιχνιδιού επιτρέπουν σε εταιρείες-ζόμπι να επιβιώνουν, την ώρα που υγιείς εταιρείες «τιμωρούνται» με απελπιστικά υψηλά επιτόκια και συνεχή πίεση για να κλείσουν γραμμές χρηματοδότησης.

Η κρίση έχει φέρει σε οριακό σημείο ορισμένους κλάδους οι οποίοι κάποτε ανθούσαν, από την ακτοπολιτειακή και την εμπορία αυτοκινήτων έως τις ιχθυοκαλλιέργειες και τη βιομηχανία μετάλλου. Υπάρχουν εταιρείες που έχουν εξαιρετικά υψηλό

δανεισμό και είναι προφανές ότι δεν πρόκειται ποτέ να γίνουν βιώσιμες, όσο και αν ανακάμψει η οικονομία, και ασφαλώς δεν υπάρχει περίπτωση να ξεπληρώσουν τα χρέη τους. Οι τραπεζίτες τις αντιμετωπίζουν με τρόμο, γιατί ξέρουν ότι αν τραβήξουν το καλώδιο θα πρέπει να γράψουν ζημιές. Οι ιδιοκτήτες το ξέρουν και κινούνται αμέριμνοι ή και μερικές φορές με την έπαρση που αντλείς από την αίσθηση ότι χρωστάς τόσα πολλά που κανείς δεν μπορεί να σ' αγγίξει. Σε κάθε κλάδο υπάρχουν τέτοια παραδείγματα. Οι ιδιοκτήτες συνεχίζουν την καλή ζωή περασμένων δεκαετιών, οι τράπεζες

δεν κάνουν τίποτα και οι εταιρείες απαξιώνονται ραγδαία μέσα σε συνθήκες κακοδιαχείρισης. Η πτώχευση δεν αποτελεί λύση, γιατί η σχετική διαδικασία είναι επίπονη και μακρά και συνήθως καταλήγει σε ένα ατέλειωτο νομικό αδιέξοδο.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Εν τω μεταξύ οι εταιρείες που θα μπορούσαν να επιβιώσουν, υποφέρουν. Οι «μελλοθάνατοι» δεν έχουν τίποτα να χάσουν: μειώνουν τις τιμές, στρεβλώνουν τον ανταγωνισμό και γενικά ρουφάνε όσο οξυγόνο έχει μείνει σε κάθε κλάδο. Οι τράπεζες

δεν μπορούν να κάνουν τίποτα στα ζόμπι, οπότε κοιτάνε να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι, από τους εν δυνάμει υγιείς.

Πώς θα μπορούσε να αλλάξει αυτό το σκηνικό; Αν οι τράπεζες γίνονταν πιο αποφασιστικές, αλλά αποκτούσαν ταυτόχρονα

κόσμημα εξυγίανσης, θα πρέπει να περιέχεται εν λειτουργία στις τράπεζες που με τη σειρά τους θα την πουλήσουν σε κάποιο ενδιαφερόμενο. Αν δεν μπούμε γρήγορα σε αυτήν τη διαδικασία, η ελληνική οικονομία θα γεμίσει από πραγματικά ζόμπι, αλλά και υγιείς εταιρείες που θα καταστούν παράπλευρες απώλειες. Ασφαλώς και χρειάζεται προσοχή για να μην γίνουν αυθαιρεσίες, κομπίνες και όλα τα σχετικά. Ηδη βλέπουμε τέτοια φαινόμενα με εταιρείες που κλείνουν, φεσώνουν τους προμηθευτές και κατόπιν ανοίγουν δίπλα με ταμπέλα που φέρει την ονομασία κάποιου ανιψιού ή ξαδέλφου...

Ο καπιταλισμός βασίζεται σε κύκλους δημιουργίας, οι οποίοι ακολουθούνται συνήθως από κύκλους δημιουργικής καταστροφής. Στην Ελλάδα η αδράνεια και η άρνηση να δοθεί λύση σε ένα ζωτικό πρόβλημα ενδέχεται να αναδείξει ένα είδος ελληνικού καπιταλισμού, όπου μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά. Και αυτό θα είναι ό,τι χειρότερο σε μια οικονομία που μοιάζει να πίνει πάτο, αλλά πρέπει επιτέλους να μπει στην επόμενη φάση της ανάπτυξης. Μακάρι οι έμπειροι τραπεζίτες και άνθρωποι της αγοράς να καθήσουν σε ένα τραπέζι και να βρουν μια λύση για αυτό το καιρίο ζήτημα.

Η ΑΥΓΗ

Να μπει βαθιά το μαχαίρι

Χρειάστηκαν 27 χρόνια και πολλαπλές εγκληματικές ενέργειες για να κινητοποιηθεί η Πολιτεία και να τεθεί η Χ.Α. στο στόχαστρο της Δικαιοσύνης. Η νομοθεσία υπήρχε, αλλά έλειπε η πολιτική βούληση και περίσσευε η κομματική υποκρισία. Η κατ' ουσίαν ασυλία απέναντι στο ακροδεξιό φαινόμενο είναι άλλη μια αρνητική προσφορά του καταρρέοντος πολιτικού συστήματος. Ξύπνησε όταν ένωσε και αυτό το δάγκωμα του φιδιού, με την εκροή παραδοσιακών ψηφοφόρων του προς την Ακροδεξιά. Αναγκάστηκε να αναλάβει πρωτοβουλίες όταν προκλήθηκε διεθνής ανησυχία από την έκρηξη της ακροδεξιάς βίας στη χώρα μας. Κατά σύμπτωση οι συλλήψεις έγιναν λίγες ώρες πριν φύγει ο Σαμαράς για τις ΗΠΑ και λίγο πριν μεταβεί στο Ισραήλ.

Η Δικαιοσύνη πρέπει να αφεθεί απερίσπαστη να βάλει βαθιά το μαχαίρι, με σεβασμό όμως στο Κράτος Δικαίου, καθώς και στα δικαιώματα των κατηγορουμένων εγκληματιών ναζιστών. Μόνο η Δημοκρατία μπορεί να δημιουργήσει πολιτική ασφυξία στον νεοναζισμό. Οι νομικές ακροβασίες εκθέτουν το δημοκρατικό πολίτευμα. Η παράδοση γνώμοδοτησης συστημικών συνταγματολόγων, σύμφωνα με την οποία μπορεί ακόμη και να αναβληθούν οι επαναληπτικές εκλογές εάν οι βουλευτές της Χ.Α. παραιτηθούν, οδηγούν στο πρωτοφανές για τα συνταγματικά χρονικά να λειτουργεί η Βουλή κολοβή. Είναι άλλη μια έκφραση του καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης που έχει επιβληθεί στη χώρα στα χρόνια του Μνημονίου. Άλλο ένα παράδειγμα ανάπηρης Δημοκρατίας...

Το νυστέρι πρέπει να μπει βαθιά. Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται να αποξηλωθούν οι χρυσαυγίτικοι θύλακοι στην αστυνομία, τον στρατό και την ΕΥΠ. Οι μηχανισμοί αυτοί στήθηκαν και λειτούργησαν, τουλάχιστον τον τελευταίο χρόνο, με την κυβερνητική ανοχή, όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο εντεταλμένος της ΕΥΠ για την παρακολούθηση των εγκλημάτων της Χ.Α. απομακρύνθηκε μόλις την παραμονή των συλλήψεων ως διαβλητό πρόσωπο.

Η κάθαρση δεν περιορίζεται στις ποινικές διώξεις. Πρέπει να σπάσει το αυγό που γεννά στα σπλάχνα του κράτους ναζιστικού τύπου πρακτικές και εγκληματικές πράξεις αστυνο-

μικής βίας και αυθαιρεσίας. Απαιτείται ριζική αλλαγή του θεσμικού πλαισίου. Όχι στεγανά στην αστυνομία, διότι αυτά αποδείχθηκαν επικίνδυνα για τη δημόσια ασφάλεια. Πρέπει να καθιερωθεί ο κοινοβουλευτικός έλεγχος. Να μελετηθεί το ενδεχόμενο της ίδρυσης Συνηγόρου έναντι της αστυνομικής αυθαιρεσίας και να αποκτήσουν οι εισαγγελικές αρχές ισχυρότερα ανακλαστικά προστασίας των πολιτών από την κρατική βία. Να τεθεί υπό κοινοβουλευτικό έλεγχο η ΕΥΠ. Να αντιμετωπιστούν παραδειγματικά τα παραθρησκευτικά - παραδικαστικά κυκλώματα, που ακόμη και μέχρι προχθές εμπόδιζαν τις έρευνες. Να αποκαλυφθούν οι χρηματοδότες της Χ.Α., ανάμεσά τους, όπως λέγεται, επιχειρηματίες του στενού πρωθυπουργικού περιβάλλοντος. Να υπάρξει εξυγίανση, με βάση τη δημοσιογραφική δεοντολογία, στον χώρο των ΜΜΕ, όπου ορισμένα κανάλια του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος λειτούργησαν ως χορηγοί επικοινωνίας του νεοφασισμού.

Η αναγκαία δικαστική - αστυνομική αντιμετώπιση των εγκλημάτων της Χ.Α. επιβάλλει πολιτική επαγρύπνηση ώστε να προληφθούν σπασμωδικές κινήσεις μαζικών νεοφασιστικών τρομοκρατικών χτυπημάτων. Και βεβαίως είναι αναγκαία η αναίρεση των πολιτικών αιτίων, και πρώτα απ' όλα του Μνημονίου, που τροφοδοτούν τη ναζιστική δημαγωγία.

Η Αριστερά, δύναμη δημοκρατικής σταθερότητας και κοινωνικής αλλαγής, έδωσε αγώνες για την αποκάλυψη του χρυσαυγισμού, την ώρα μάλιστα που κυβερνητικοί παράγοντες αναζητούσαν δυνατότητες μελλοντικής κυβερνητικής συνεργασίας με τη «σοβαρή Χρυσή Αυγή». Ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε στόχος της επίθεσης με την ανιστόρητη θεωρία των δυο άκρων. Ενδεικτικό της κυβερνητικής συμπεριφοράς και των πιθανώς μικροκομματικών επιδιώξεων είναι ότι η αξιωματική αντιπολίτευση δεν ενημερώθηκε για την πορεία των ερευνών και τις συλλήψεις της Χ.Α. Ο Σαμαράς δεν μπορεί να κερδοσκοπήσει ως τιμωρός της Ακροδεξιάς, διότι η κυβέρνησή του την ανέχθηκε και υπέβαλε ιδεολογικοπολιτικές εξισώσεις που «ξέπλεναν» τον ναζισμό. Γι' αυτό υπήρξε αντίδραση του φιλελεύθερου τμήματος της Ν.Δ. και της ευρύτερης δημοκρατικής κοινής γνώμης.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Δεν υπάρχει ένα «όχι»;

Με επιθετικότερες διαθέσεις ήρθε αυτή τη φορά η τρόικα. Οι αξιωματούχοι της Ε.Ε., της ΕΚΤ και του ΔΝΤ όχι απλώς εμμένουν στις απαιτήσεις τους. Αμφισβητούν τις υπερβολικά αισιόδοξες προσδοκίες του οικονομικού επιτελείου και ζητούν διαρκώς νέο «αίμα» από τον ελληνικό λαό.

Το δυστύχημα είναι ότι η κυβέρνηση είναι πρόθυμη -ως συνήθως- να δεχθεί όλα τα αιτήματα, θέτοντας σε κίνδυνο την επιβίωση των Ελλήνων, που έχουν προ πολλού ξεπεράσει τα όρια αντοχής τους.

Με αφορμή κυρίως τις «τρύπες» αρκετών δισ. ευρώ που εντοπίζονται σε ασφαλιστικά ταμεία και ΕΟΠΥΥ, οι δανειστές ζητούν διαρκώς μέτρα για να καλυφθούν τα τεράστια δημοσιονομικά ελλείμματα. Μέτρα που ταυτίζονται με φορολογικές επιβαρύνσεις και νέα περικοπή συντάξεων και εφάπαξ. Και το ερώτημα παραμένει ρητορικό και μετέωρο: Ποιος Έλληνας εργαζόμενος πολίτης μπορεί σήμερα να ανταποκριθεί στο φορτίο των βαρών που του έχουν επιβάλει, για να αντέξει και άλλη επιβάρυνση;

Η άκαμπτη στάση των δανειστών, όσο περνάει ο καιρός, μοιάζει ολοένα και περισσότερο ανεξήγητη. Ενώ τα πράγματα χειροτερεύουν σε όλα τα επίπεδα, όπως οι ίδιοι οι δικό τους τεχνοκράτες παραδέχονται, εκείνοι επιμένουν να ζητούν πρόσθετα μέτρα, νέους φόρους και επιπλέον επιβαρύνσεις. Η

κατάσταση είναι τελείως αδιέξοδη, μοιάζει με πορεία προς τον γκρεμό. Γιατί ούτε τα κρατικά έσοδα θα αυξηθούν ούτε οι πολίτες θα αντέξουν.

Είναι αδιανόητος, για παράδειγμα, ο νέος φόρος που σχεδιάζεται να επιβληθεί στα ακίνητα. Τελείως παράλογος και εξωπραγματικός. Επιβαρύνει υπέρμετρα τη μικρή ιδιοκτησία - στην ουσία την καταργεί, τη δημεύει. Λίγοι θα μπορέσουν να τον πληρώσουν. Κι όμως, το υπουργείο Οικονομικών αναζητεί τρόπο να επιβάλει φόρο 4,2 δισ. στους Έλληνες, με πρόσχημα ότι δήθεν θα καταργήσει το χαράτσι!

Αλλά και τα ασφαλιστικά ταμεία είναι έτοιμα να σκάσουν. Γιατί, όσο κι αν αυξηθούν εισφορές, όσο κι αν περικοπούν παροχές, όταν δεν υπάρχουν δουλειές και εισροή ασφαλιστών, δηλαδή ανάπτυξη αντί για ύφεση με μαζική ανεργία, τίποτα δεν μπορεί να τα σώσει.

Η κυβέρνηση, αν και βλέπει την καταστροφή να πλησιάζει, επιμένει να μιλά για πρωτογενές πλεόνασμα. Αντί να πάρει πρωτοβουλίες που να στηρίζουν το δοκιμαζόμενο λαό, παραδίδεται άνευ όρων στα κελεύσματα των δανειστών. Επενδύοντας σ' ένα αμφίβολο «τέλος» του Μνημονίου, επισπεύδει τον επώδυνο «θάνατο» της κοινωνίας. Δεν έχει καν το σθένος να πει στους δανειστές «φτάνει πια, ώς εδώ». Τελικά, ποιους υπηρετεί;

